

for ham at administrere paa anden Maade efter den 1ste April end før den 1ste April, og derfor anser jeg det ikke for nødvendigt at tilføie den Bestemmelse til Loven, som jeg ellers havde tænkt mig.

Siden jeg slutter, er der et Punkt, nemlig det Punkt, som nu samler den største Opmærksomhed, som jeg maa knytte et Par Ord til. Det er selvfølgelig Spørgsmaalet om, hvorledes vi ere stillede i denne Sag. Hvilke Udgifter have vi for Fremtiden? Hvad kan gøres for at afværge de Tab og den Nød, som allerede er til Stede mange Steder og truer endnu flere Steder. Der ved tænker jeg ikke paa de Foranstaltninger, som vi skulle træffe mod selve Sygdommen. De — antager jeg — gaa nu deres Gang, og i den Henseende vil den høitærede Indenrigsminister, hvis der skulde frembyde sig noget Nødvendigt at foretage, komme til os her i Rigsdagen. Men jeg tænker paa, hvilke Udveie der maa staa til Landets Naadighed, for at finde den Afsetning for vore Svin, som vi nu berøves. Jeg erkjender villig, at det er et Omraade, som det kan have sine Vanskeligheder at behandle og navnlig at behandle aldeles offentligt, da det jo ikke kan drøftes, uden ogsaa at berøre Forholdet til fremmede Lande og muligt svævende Forhandlinger. Det er derfor ingenlunde min Mening eller min Hensigt at ville presse den høitærede Minister til at sige Noget her, som han selv maatte finde det rigtigere ikke at sige offentligt. Men jeg vil henstille til den meget ærede Minister at meddele os, hvilke Overveielser der have fundet Sted i Ministeriet med Hensyn til at skaffe os andre Afsetningssteder for denne Vare. Jeg forstaar meget vel den Tanke, som den høitærede Minister andsteds har udtrykt saaledes, at han siger, at det for Dieblittet gjælder om at vise Ro og Besjornhed og ikke presse for stærkt paa. Det maa vi nu ganske vist Alle være klare paa, at det at bryde ind paa nogle Dage paa et fremmed Marked, der saa lukkede sig for os, vilde være det Alleruheldigste, der kunde ske, men paa den anden Side vil det dog være nødvendigt, at vi alvorlig beskæftige os med dette Spørgsmaal. Stillingen omkring i Vandet er jo nemlig meget præker, det kunne vi ikke skjule. Om der end i dette Dieblit ikke er nogen egentlig Fare — det tror jeg ikke, der er — ja er det sikkert, at der er voldt Uleilighed og Fortræd i en Mængde Husstande omkring i Vandet, og at der er alvorlige Vanskeligheder for Folk i dette Dieblit. Vi vide jo Alle sammen, hvorledes Folk ere stillede efter den sidste Høst, at det ikke er nogen god Stilling. Nu

have jo imidlertid Mange netop regnet paa deres Svinebesætning for at skaffe de Penge, hvis Udbetaling staar for i de kommende Terminer, og naar dette nu glipper for dem, saa vil det sikkert paa mange Steder medføre betydelige Vanskeligheder. Til Terminen nu have vi Rentebetaling, i næste Maaned Skatter, i Februar Tiende, og hvor komme Pengene fra, naar Folk netop have regnet paa denne Indtægtskilde, som altjaa nu stoppes for dem? Sed veed næsten heller ikke, hvad der er det Ubehageligste for Folk at skulle underkaste sig, enten det at skulle betale Penge Dag for Dag, for at holde dem ud over den Tid, hvori de i og for sig behøve at staa for deres Fednings Skyld. Jeg tror, at det vil være nødvendigt for Repræsentationen og Regjeringen i Forening at overveie, hvad der kan gøres for at raade Bod paa disse Ulemper; men ganske vist vil det være nødvendigt, for at vi kunne gaa dertil med den fornødne Indsigt og Kundskab om det hele Forhold, at have al den Oplysning, der overhovedet kan have om, hvorlænge det kan antages, at vi saaledes ville være udelukkede fra vore naturlige Markeder og Afsetningssteder. Jeg veed som sagt ikke, hvilke Oplysninger den høitærede Indenrigsminister er i Stand til at give os, og jeg veed ikke, om han ønsker at give os dem her i Forbindelse med denne Sags Forhandling. Hvis han imidlertid er i Besiddelse af Oplysninger, ere de af Interesse for Thinget for disse Overveielers Skyld, og jeg vil da henstille, om den høitærede Minister vil søge en saadan Vej til disse Meddelelser, som han finder mest tjenlig for det Heles Tarv. Med denne Hensigt skal jeg slutte.

Bluhme: Sa efter det interessante og udførlige Foredrag fra det ærede Medlem, som nu satte sig, finder jeg ikke megen Anledning til at komme saa dybt ind paa Sagen, som jeg i Grunden havde tænkt mig. Jeg kan nemlig i det Væsentlige slutte mig til det Meste af, hvad der fra hans Side fremkom. — Overfor dette Forslag til Lov, der her foreligger, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det synes mig, at der er to Betragtninger, der herom naturlig maa gøre sig gjældende. Den første er den, at der er Meget, der tyder paa — deriblandt da ogsaa de Udtalelser, der ere faldne fra den høitærede Minister — at han i Virkeligheden har længtes forfærdelig meget efter Rigsdagen, og under den Spænding, hvori han har levet, synes han ogsaa at have taget lidt Skade paa sin Huskom-